

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Šroubárna Ždánice a.s., IČ 46347496**
sídlem Jiráskova 972/52, Kyjov
zastoupen Mgr. Miroslavem Osladilem, advokátem
sídlem Revoluční 3, Praha 1

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11. 2. 2016, č.j. 8637/2016-900000-304.1

takto:

I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 11. 2. 2016, č.j. 8637/2016-900000-304.1, **se zrušuje** a **věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 23 570 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Miroslava Osladila, advokáta se sídlem Revoluční 3, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 6. 4. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2016, č. j. 8637/2016-900000-304.1, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 24. 6. 2015, č. j. 81748/2015-530000-11 (dále také jen „prvostupňový orgán“), jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o upuštění od předepsání úroků z posečkání úhrady cla z dovozu.

II. Obsah podání účastníků a předcházejícího řízení

Žaloba

2. Žalobce namítá, že splnil podmínky pro upuštění od předepsání úroků z posečkání stanovené Metodickým pokynem Generálního finančního ředitelství k aplikaci ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu ze dne 1. 7. 2014 (dále jen „Metodický pokyn“) a nenaplnil žádnou z podmínek, která je překážkou kladného vyřízení žádosti o upuštění od předepsání úroků z posečkání. Správní orgán je povinen o žádosti rozhodnout kladně, není mu dána žádná diskreční pravomoc.

3. Dle ustanovení § 157 odst. 7 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2014, může správce daně upustit od předepsání úroku z posečkání, pokud by ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládaly tvrdost uplatněného nároku. Žalovaný se ekonomickými poměry žalobce nezabýval s odůvodněním, že tento důvod není uveden v Metodickém pokynu. Žalovaný pouze uvedl, že žalobce účelově převádí majetek, proto nelze hovořit o ekonomických potížích. Toto je dle žalobce pouze nepodložené a neodůvodněné tvrzení. Žalobce v žalobě odkazuje na ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu, které má aplikační přednost. V rámci doplnění žaloby žalobce doložil přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2005 až 2014, kartu majetku ke dni 31. 1. 2011 a zdůraznil, že z přiložených daňových přiznání vyplývá, že ekonomická situace žalobce byla v letech 2009 a 2010 značně lepší než v roce 2013 a 2014. Pokud bylo upuštěno od předepsání úroků z posečkání na základě hospodářských výsledků let 2009 a 2010, je zde důvod pro upuštění na základě výsledků za roky 2013 a 2014.

4. Žalobce splnil podmínku pro upuštění od předepsání úroků z posečkání uvedenou pod čl. III, bod 7 Metodického pokynu: *„Pokud neexistuje důvod vylučující upuštění od předepsání úroku z posečkání, musí být naplněna některá z níže uvedených podmínek: daňový subjekt předčasně (tj. nejpozději do poloviny celkové povolené lhůty posečkání) uhradil posečkanou daň.“* Žalobce má za to, že doba posečkání neběžela po dobu účinku odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům, kterými byla cla vyměřena. V této části žaloby podává žalobce dvě dílčí námitky:

a) Zásadní právní otázkou je, zda má přiznání odkladného účinku žalobě účinky *ex tunc* (zpětně k okamžiku právní moci napadeného rozhodnutí) či *ex nunc* (k rozhodnutí soudu o návrhu na přiznání dokladného účinku). Žalobce má za to, že účinky nastávají zpětně

k právní moci napadeného rozhodnutí. K tomu odkazuje na nálezy Ústavní soud ČR ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07 a ze dne 12. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 53/06.

b) Žalobce má za to, že doba, která nemůže být započítána do běhu doby posečkání, běží od 22. 12. 2011, kdy nabylo právní moci poslední rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům do 2. 3. 2014, kdy bylo o žalobě proti těmto rozhodnutím rozhodnuto. I pokud by mělo být splnění podmínky předčasné úhrady zkoumáno u každého rozhodnutí o posečkání zvlášť, má žalobce za to, že u některých rozhodnutí podmínka splněna byla. K tomu přikládá tabulky, kde jsou uvedena zmíněná rozhodnutí.

5. Další podmínka, která byla dle názoru žalobce splněna, byla podmínka vzorného plnění nepeněžitých povinností, která je uvedena pod bodem 8 čl. III. Metodického pokynu. Dle názoru žalobce je třeba vzorné plnění nepeněžitých povinností spíše presumovat a je na příslušném orgánu, aby prokázal, že plnění nepeněžitých povinností nebylo řádné a tento závěr odůvodnil odkazem na konkrétní jednání subjektu. Pokud však žalobce pouze využíval svého zákonného práva žádat prodloužení lhůt stanovených k úhradě cla, nelze takovýto postup považovat za neplnění nepeněžitých povinností. Stejně tak nemůže být přičítáno k tíži žalobce, pokud celní úřad zmešká lhůtu pro sdělení výše celního dluhu. Podmínka vzorného plnění nepeněžitých povinností byla žalobcem splněna, a i z tohoto důvodu tak mělo být žádosti žalobce o upuštění od předepsání úroků z posečkání vyhověno.

6. Prováděcím nařízením Komise (EU) 2016/278 ze dne 26. února 2016 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie byla fakticky zrušena platnost nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a prováděcího nařízení Rady (EU) č. 723/2011 ze dne 18. července 2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie. Zrušení antidumpingového nařízení, na jehož základě bylo posečkané clo doměřeno, není sice důvodem k upuštění od předepsání úroků z posečkání dle podmínek uvedených v Metodickém pokynu, dle názoru žalobce se ovšem jedná o obecný důvod dle ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu.

Vyjádření žalovaného

7. V prvé řadě žalovaný zdůraznil, že žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutkové ani právní skutečnosti. Ke všem odvolacím námitkám se žalovaný podrobně vyjádřil v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůrazňuje, že z textace ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu vyplývá, že správce daně po splnění podmínek může, nikoliv musí přistoupit k upuštění od předepsání úroků z posečkání. Mezi podmínkami obsaženými v Metodickém pokynu, není obsažena podmínka nepříznivých ekonomických poměrů. Žalobce nedoložil relevantní dokumenty, na základě kterých by mohl správní orgán vyvodit, že se nachází v nepříznivé ekonomické situaci. K námitce týkající se předčasné úhrady posečkaného celního dluhu odkazuje žalovaný na napadené rozhodnutí. Zastává

názor, že rozhodnutí soudu o přiznání odkladného účinku žalobě je účinné až od jeho vydání, nikoliv od právní moci, resp. vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. K tomu odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu i odbornou literaturu. Žalobce nesplnil ani podmínku vzorného plnění nepeněžitých povinností vůči správci daně v předchozích 3 letech před podáním žádosti o upuštění. K tomu odkazuje na napadené rozhodnutí. K poslední žalobní námitce žalovaný uvádí, že nařízení č. 2016/278 o zrušení antidumpingového cla nabylo účinnosti dnem platnosti tohoto nařízení. Cla vybraná před tímto datem se nevracejí.

Replika žalobce

8. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku. Správní orgány při svém postupu nedostály zásadě legitimního očekávání. Nepříznivé majetkové poměry jsou důvodem pro upuštění od předepsání úroků z posečkání dle ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu. Žalobce trvá na závěru, že usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě má účinky ex tunc. Žalobce nemá vůči České republice žádné závazky, vždy vzorně plnil své povinnosti.

Předcházející rozhodnutí soudů

9. Zdejší soud ve věci rozhoduje podruhé poté, co jeho předcházející rozhodnutí ve věci ze dne 10. 8. 2017, č. j. 31Af 26/2016 – 77, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 1. 2020, č. j. 10 Afs 290/2017-67. Ve svém předcházejícím rozhodnutí zdejší soud zrušil žalobou napadeného rozhodnutí z následujících důvodů.

10. Zaprvé z důvodu nedostatečné aplikace Metodického pokynu Generálního finančního ředitelství k aplikaci § 157 odst. 7 daňového řádu ze dne 1. 7. 2014, resp. pro nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, která měla spočívat v tom, že žalovaný v případě zkoumání majetkových poměrů žalobce pouze převzal závěry prvoinstančního orgánu s tím, že se s nimi plně ztotožňuje a bez dalšího odůvodnění považoval odvolací námitky žalobce za vypořádané. Dále soud vytknul žalovanému, že ani on ani správní orgán prvního stupně nepřistoupili ke zpracování finanční analýzy, byť v rámci řízení o totožné žádosti žalobce bylo v minulosti k jejímu zpracování přistoupeno, ani k samotnému posouzení ekonomické situace žalobce. Zároveň soud v této rovině dovodil, že správní orgány postupovaly v této věci v rozporu s legitimním očekáváním žalobce.

11. Dále zdejší soud konstatoval, že veškeré právní účinky rozhodnutí správního orgánu pozastavují až přiznáním odkladného účinku, respektive právní mocí usnesení o jeho přiznání, a to až do právní moci meritorního rozsudku a že po dobu přiznaného odkladného účinku žalobě (od právní moci příslušného usnesení do právní moci meritorního rozhodnutí soudu) doba posečkání neběží. V té souvislosti dospěl k závěru, že z převážné části odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, z jakého důvodu žalovaný přistoupil k výpočtu konkrétním zvoleným způsobem a soud nebyl schopen odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumat a vyhodnotit, zda ke splnění podmínky úhrady cla do poloviny doby posečkání skutečně došlo.

12. Zároveň soud dospěl ke zjištění, že ve správním spisu nejsou založeny žádné listiny, které by obsahovaly informaci o datu úhrady. Žalovaný tímto postupem, kdy při výpočtech vycházel z dat úhrad, aniž by byly tyto skutečnosti řádně podloženy, zatížil

řízení vadou, neboť skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu.

13. Nejvyšší správní soud neshledal citované rozhodnutí zdejšího soudu jako správné a zrušil ho z následujících důvodů. Předně odkázal na Informaci celní správy pro daňové subjekty ve vztahu k upuštění od předepsání úroku z posečkání ze dne 19. 8. 2014 a zdůraznil, že žádost o upuštění od předepsání úroku z posečkání byla podána dne 19. 9. 2014, v době, kdy už byla vydána informace celní správy (19. 8. 2014), a bylo proto nutné podle ní postupovat. Uvedl, že *„Správní orgány tedy neměly povinnost provádět finanční analýzu a hodnotit tak komplexně ekonomické poměry, jak požadoval krajský soud, neboť informace celní správy dávala přesný návod při postupu dle § 157 odst. 7 daňového řádu, přičemž provedení finanční analýzy a její hodnocení není jako podmínka pro upuštění od předepsání úroku z posečkání v informaci celní správy uvedena. Pokud správní orgány při rozhodování o předchozí žádosti o upuštění od předepsání úroku z posečkání, tedy žádosti, která se týkala jiných období, provedly finanční analýzu, je nutné vzít v úvahu, že tato žádost byla podána v době, kdy ještě nebyla vydána informace celní správy, která nastavila přesné hranice a podmínky pro upuštění od předepsání úroku z posečkání. Řízení o těchto žádostech proto není možné srovnávat. Závěr krajského soudu je proto v tomto ohledu nesprávný.“* Jako nesprávné v té souvislosti posoudil i hodnocení námitky porušení legitimního očekávání, ke které dle Nejvyššího správního soudu neměl zdejší soud ani přihlížet.

14. Zároveň Nejvyšší správní soud jednoznačně vyložil způsob, jakým má zdejší soud přistoupit k hodnocení důsledků přiznání odkladného účinku žalobě v související věci rozhodnutí Celního úřadu v Hodoníně o odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Nejvyšší správní soud jasně uvedl: *„[49] Institut odkladného účinku je institut mimořádné povahy, tedy výjimka ze zákonného pravidla v § 73 odst. 1 s. ř. s., který prolamuje účinky napadeného správního rozhodnutí. Správní akt tak zůstává formálně v právní moci, uložené právní povinnosti však nelze vynucovat. Ze znění § 73 s. ř. s. vyplývá, že odkladný účinek je přiznáván žalobě a přiznáním odkladného účinku se pozastavují účinky napadeného správního rozhodnutí. O jaké právní účinky se v konkrétním případě jedná, určuje povaha rozhodnutí správního orgánu. Soud by tedy měl vždy zvážit, jaké účinky žalobou napadené rozhodnutí vyvolává a jaký případný dopad do sféry žalobce by mělo jejich odložení (JEMELKA, Luboš a kol. Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 591-603). Přitom přihlédně k charakteru žalobou napadeného rozhodnutí a posoudí, odkdy je nutné přiznat odložení účinků správního rozhodnutí, a to s ohledem na zájem žalobce, ale i společnosti.*

[50] Uvedené znamená, že např. odňatá oprávnění zůstávají prozatím zachována, a to i zpětně (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07). Pokud správní orgán uložil povinnost k plnění, typicky se bude jednat o zaplacení doměřené daně/cla jako v nyní projednávané věci, a žalobě proti tomuto správnímu rozhodnutí byl přiznán odkladný účinek, pozastavují se účinky správního rozhodnutí zpětně ke dni právní moci rozhodnutí správního orgánu. Tzn., že lhůta k plnění začne znovu od počátku běžet od právní moci meritorního rozhodnutí v řízení o žalobě. Jiný výklad [např. že odkladný účinek působí až od právní moci (resp. vykonatelnosti) rozhodnutí o přiznání odkladného účinku] by byl s ohledem na povahu věci a účinky žalobou napadených správních rozhodnutí (rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům) zjevně absurdní a byl by popřen samotný smysl přiznání odkladného účinku žalobě. S ohledem na povahu nyní projednávané věci a dotčenou právní úpravu by totiž přiznání odkladného účinku žalobě zcela postrádalo smysl, neboť stěžovatel by

byl nucen celní dluh přes přiznání odkladného účinku žalobě ve stanovené době uhradit, aby případně mohl splnit podmínky pro upuštění úroků z posečkání.

[51] Odkaz krajského soudu na rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2008, čj. 2 As 60/2008-103, pak není na projednávanou věc přílehlavý, neboť tento rozsudek se vztahuje k jiné skutkové i právní situaci.

[52] S ohledem na uvedené NSS konstatuje, že v nyní projednávané věci nutně z povahy věci byly pozastaveny účinky rozhodnutí Celního ředitelství Brno zpětně ke dni právní moci tohoto rozhodnutí.“

15. Následně vytknul Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu to, že jeho závěr ohledně nesrovnalostí dat úhrad jednotlivých cel je příliš obecný a nelze z něj seznat, která data úhrad vykazují nesrovnalosti. „NSS naopak nesouhlasí s námitkou, že tato otázka nebyla předmětem konkrétních žalobních námitek, a proto se touto problematikou krajský soud neměl zabývat, neboť o této otázce mezi stranami nebylo sporu. Žalobní námitka se týkala splnění jedné z podmínek vymezených v informaci celní správy, a to předčasného uhrazení daně daňovým subjektem, a proto v této souvislosti bylo nutné vyjasnit i to, kdy bylo skutečně clo uhrazeno. Krajský soud bude muset projednávanou věc posoudit rovněž v souladu s tímto závěrem.“

Vyjádření žalobce po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

16. Žalobce ve svém vyjádření poukázal na to, že Nejvyšší správní soud mu dal jednoznačně za pravdu v otázce počítání lhůty pro úhradu posečkaného celního dluhu. Má proto za to, že podmínka předčasné úhrady cla byla splněna pro všechna rozhodnutí o posečkání, a trvá na tom, že jeho výpočet poloviny doby posečkání, který vycházel z celkové povolené lhůty posečkání, je správný. Doba posečkání byla stanovena od 20. 8. 2011 do 30. 6. 2016, tedy celkem 1777 dní. Do této doby podle něj však není možné započítat dobu, kdy byl přiznán odkladný účinek žalobě podané proti dodatečným platebním výměrům Celního úřadu Hodonín, tedy od 22. 12. 2011, kdy nabyla právní moci poslední rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům, až do 02. 3. 2014, kdy bylo o žalobě rozhodnuto. Do doby posečkání tak není možné započítat 802 dní. Doba posečkání tak činila 975 dní a její polovina pak 487,5 dne. Posečkaný dluh tak bylo třeba uhradit nejpozději 488. den před posledním dnem posečkání, tedy dne 1. 3. 2015. Žalobce poslední splátku posečkaného celního dluhu uhradil dne 18. 8. 2014, tedy celých 683 dnů před uplynutím doby posečkání. Z žalobcem předložené tabulky zároveň podle něj plyne, že podmínka předčasné úhrady posečkaného dluhu byla splněna i u jím konkrétně uvedených rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

17. Žalovaný ve svém obsáhlém vyjádření zdůraznil, že o zákonnosti žalobkyni dodatečně stanovených cel bylo správními orgány meritorně rozhodnuto již dříve, přičemž veškeré možné řádné i mimořádné opravné prostředky proti těmto rozhodnutím o dodatečném stanovení cla žalobkyni [odvolání, správní žaloba (sp. zn. 31 Af 17/2012), kasační stížnost (sp. zn. 4 Afs 56/2014) i ústavní stížnost (sp. zn. IV. ÚS 3594/2014)] byly shledány nedůvodnými a neopodstatněnými.

18. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2020, č. j. 10 Afs 290/2017-67, uvedl, že si je plně vědom účinků a závaznosti tohoto rozsudku a jako takový jej i

respektuje, avšak kriticky se vyjádřil k názorům vysloveným pod body [49], [50] a [52] rozsudku, které NSS vyslovil bez toho, aby umožnil účastníkům řízení v otázce „určení okamžiku počátku účinků přiznání odkladného účinku žalobě“ přdestřít kasačnímu soudu jejich právní názor podepřený argumenty a judikaturou. Jde totiž o právní otázku, která ve skutečnosti „nebyla v kasačním řízení (mezi krajským soudem a stěžovatelem) spornou“ [viz čl. V. bod E) kasační stížnosti žalovaného ze dne 26. 10. 2017]. K tomuto bodu proto odkázal na odlišná dřívější rozhodnutí správních soudů, které se přdestřenou otázkou zabývaly již dříve, a to zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2015, č. j. 5 Afs 29/2015-68, ve spojení s usnesením Ústavního soudu ze dne 5. 4. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3574/2015, příp. na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 11. 2019, č. j. 22 Af 46/2017-65. S odkazem na uvedené namítl, že soudem přiznaný odkladný účinek odkládá pouze účinky konkrétního žalobou přezkoumávaného rozhodnutí, které dle povahy odložit lze (v tomto případě rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na clo ze dne 8. 8. 2011), což není případ ze zákona automaticky běžícího úroku z posečkání. Soudem přiznaný odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí o dodatečném stanovení cel žalobkyni nemohl, a nemůže bránit běhu a následnému předepsání úroku z posečkání. Ten je totiž ex lege stanoven (§ 157 odst. 2 daňového řádu) a pojat právě jako náhrada úroku z prodlení, který je následkem prodlení s úhradou doměření cla, a nikoliv jako následek jeho vlastního doměření.

19. V případě, že by se zdejší soud měl odchýlit od závěrů uvedených v rozsudcích, bylo by zasaženo do rovnosti účastníků řízení, neboť by byl žalobce nepřipustně zvýhodněn oproti jiným účastníkům řízení, v jejichž věcech soud vyslovil názor, že přiznání odkladných účinků žalobě má vliv pouze pro ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze. Jednalo by se totiž ve svém důsledku i o porušení zásady daňového řízení uvedené v ust. § 2 odst. 5 daňového řádu, podle které úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně.

20. Žalovaný proto s ohledem na uvedené požádal „*krajský soud, aby při svém dalším rozhodování v předmětné věci pečlivě uvážil význam přdestřených judikátů a jaké právní názory tvoří ratio decidendi zrušujícího Rozsudku kasačního soudu ze dne 23. 1. 2020, č.j. 10 Afs 290/2017-67.*“

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a opětovně dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání.

22. Soud se po zrušení předcházejícího rozhodnutí musel opětovně zabývat všemi žalobními body, které žalobce v podané žalobě uplatnil. Je třeba předem jasně zdůraznit, že zdejší soud je vázán vyslovenými závěry Nejvyššího správního soudu.

23. Jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace rozsudku Nejvyššího správního soudu, některé otázky posoudil Nejvyšší správní soud zcela jednoznačně. S odkazem na citované rozhodnutí proto soud konstatuje, že jsou nedůvodné námitky žalobce, které směřovaly do povinnosti žalovaného, resp. celní správy provádět finanční analýzu a komplexně hodnotit

jeho ekonomické poměry, neboť dle v době rozhodování celní správy účinné Informace celní správy pro daňové subjekty ve vztahu k upuštění od předepsání úroku z posečkání ze dne 19. 8. 2014 provedení finanční analýzy a její hodnocení není jako podmínka pro upuštění od předepsání úroku z posečkání v informaci celní správy uvedena. Jak již soud uvedl výše, Nejvyšší správní soud neshledal ani to, že v případě žalobce došlo k porušení jeho legitimního očekávání při postupu celní správy.

24. Klíčovou otázkou nynějšího přezkumu je posouzení důsledků přiznání odkladného účinku žalobě v související věci rozhodnutí Celního úřadu v Hodoníně o odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Soud se shoduje se žalobcem i se žalovaným, že právní názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem je zcela jednoznačný. Podstatnou otázkou proto je, nakolik je právní názor Nejvyššího správního soudu zaujatý k této otázce závazný pro zdejší soud při nynějším posouzení věci.

25. Závaznost kasačních rozsudků Nejvyššího správního soudu ve vztahu k rozhodování krajských soudů je jasně normována v § 110 odst. 4 s.ř.s. a v § 12 s.ř.s. Stejně tak v judikatuře Nejvyššího správního soudu je závaznost kasačních rozsudků opakovaně a zcela jasně potvrzována.

26. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2010, č. j. 2 As 6/2010 – 164: „[s]měřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, jímž tento rozhodl poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, je kasační stížnost přípustná stran právní otázky, jíž se Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku nezabýval, nebo stran otázky, že se krajský soud závazným právním názorem neřídil.“, příp. rozsudek ze dne 23. 3. 2017, č. j. 1 As 98/2016-75: „Přípustnost kasační stížnosti je tedy omezena ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Toto omezení odráží závaznost právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), a tím, že vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také on sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování.“ Obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018, č. j. 1 As 109/2018 – 97: „Jednou vyslovený právní názor kasačního soudu je závazný nejen pro městský soud, ale i pro Nejvyšší správní soud samotný. Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování. Ve vztahu k některým kasačním námitkám je proto soud z hlediska své přezkumné pravomoci značně omezen.“

[33] Od právního názoru dříve vysloveného ve zrušujícím rozsudku kasačního soudu je možno se odchýlit pouze ve zcela výjimečných situacích (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56, č. 1723/2008 Sb. NSS), a to zejména tehdy došlo-li ke změně výkladu rozhodné právní otázky rozhodnutím „vyšší váhy“ (rozhodnutí rozšířeného senátu, nález Ústavního soudu, rozhodnutí ESLP či SDEU) či pokud došlo k takové změně právního

stavu, která brání aplikaci původního předpisu (např. v případě zrušení právního předpisu Ústavním soudem).“

27. K podstatě toho, co je třeba rozumět závazným právním názorem, lze připomenout názor Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 6 As 146/2018-30: *„Závazným právním názorem ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s. je přitom třeba rozumět v kasačním rozsudku vyjádřený závěr o interpretaci a aplikaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci a jímž se Nejvyšší správní soud zabýval při posuzování kasačních námitek nebo nad jejich rámec v mezích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.“*

28. Zdejší soud připomíná, že v nyní posuzované věci se nejedná o situaci, kdy by se měl soud (dle názoru žalovaného) odchýlit od právních názorů, které zaujal Nejvyšší správní soud v jiných, skutkově obdobných věcech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011-347, příp. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2010, č. j. 4 Ads 77/2007 – 91).

29. V intencích uvedeného se soud proto zabýval tím, zda závěry uvedené v kasačním rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byly vysloveny jako závěry o interpretaci a aplikaci práva, které mělo být užito v rámci rozhodované věci, nebo zda se jedná o závěry vyslovené pouze *obiter dictum*, od kterých se lze ve smyslu judikatury správních soudů odchýlit.

30. Z obsahu kasačního rozhodnutí je jasné patrné, že názory vyjádřené k povaze odkladného účinku a ke způsobu počítání běhu doby odkladného účinku a k vazbě rozhodnutí o odkladném účinku na běh lhůty v případně nyní napadených rozhodnutí nejsou vyjádřeny *obiter dictum*. Toto zřetelně plyne z bodu 44. a 45. citovaného rozhodnutí (srov. „[44] Jako jeden z důvodů pro upuštění od předepsání úroku z posečkáni je v bodě II.6 informace celní správy uvedeno, že daňový subjekt předčasně (tj. nejpozději do poloviny celkové povolené lhůty posečkáni) uhradil posečkanou daň. **V posuzovaném případě je sporné, zda žalobkyně splnila tuto podmínku.**

[45] V posuzované věci je nutné rovněž vyjasnit, jakým způsobem má být počítána polovina celkové povolené lhůty posečkáni, resp. od jakého okamžiku nastávají účinky přiznání odkladného účinku žaloby (odkdy jsou pozastaveny účinky správního rozhodnutí přiznáním odkladného účinku žaloby), a zda je rozhodnutí krajského soudu v tomto ohledu přezkoumatelné.“ Pozn. zdůraznění přidáno zdejším soudem.)

31. Ze zvyrazněných pasáží citovaného rozsudku plyne, že vyjasnění způsobu počítání poloviny celkové povolené lhůty posečkáni považoval NSS za otázku podstatnou pro posouzení jím přezkoumávaného rozsudku jak z pohledu věcného, tak i z pohledu přezkoumatelnosti. Argumentace Nejvyššího správního soudu je v navazující části zcela určitá a obsahuje jeho jasné právní závěry. Nejvyšší správní soud zjevně posuzoval předcházející argumentaci žalovaného i krajského soudu (srov. bod 46. citovaného rozsudku) a body 50. až 52. citovaného rozsudku se zcela zjevně vztahují k projednávané věci.

32. Stejně tak je z navazující části citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu v bodech 53. a 54. patrné, že se Nejvyšší správní soud zabýval všemi otázkami, které byly předmětem řízení před krajským soudem.

33. Zároveň z bodu 15. a 16. rozsudku Nejvyššího správního soudu (část rekapitulace kasační stížnosti žalovaného) vyplývá, že otázky spojené s daty plateb žalobce a

s výpočtem doby posečkání učinil předmětem řízení před kasačním soudem sám žalovaný. Způsob, jakým námitky rekapitulované pod body 15. a 16. vyhodnotil kasační soud a jaké závěry k nim přijal, není zdejší soud oprávněn hodnotit, tj. není oprávněn hodnotit, co bylo součástí kasačních námitek.

34. Soud proto dospěl k závěru, že postup, který navrhuje ve svém vyjádření žalovaný, tj. odchýlit se od posouzení věci Nejvyšším správním soudem s ohledem na žalovaným citovaná další rozhodnutí správních soudů, by představoval porušení povinností, které jsou mu uloženy zákonem a kasačním rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud není oprávněn v této rovině ani posuzovat procesní postup Nejvyššího správního soudu a případné důsledky jeho rozhodnutí ve smyslu tvrzeného zásahu do rovnosti účastníků řízení, neboť jako soud nižší instance v přímé instanční podřízenosti v rámci nyní posuzované věci je pouze oprávněn respektovat závazný právní názor nadřízeného soudu.

35. S ohledem na uvedené přistoupil soud k započtení doby, po kterou běžel odkladný účinek v případě žaloby ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31Af 17/2012 proti rozhodnutím, kterými byla zamítnuta odvolání proti dodatečným platebním výměrům Celního úřadu Brno, kterými bylo žalobci doměřeno clo, tak, jak rozhodl Nejvyšší správní soud. Pouze na okraj zdejší soud upozorňuje na to, že vyjádření žalovaného je v přímém rozporu s jeho vlastním rozhodnutím, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z toho, že odkladný účinek v případě žaloby ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31Af 17/2012 má vliv na běh lhůty pro úhradu posečkané daně žalobcem (viz str. 12 až 22 napadeného rozhodnutí).

36. Pro zdůraznění je vhodné z obsahu správního spisu zkonstatovat, že dne 24. 8. 2011 vydal Celní úřad Hodonín rozhodnutí, jimiž vyhověl žádosti žalobce ze dne 12. 8. 2011 a povolil posečkání s úhradou cla, a to od 20. 8. 2011. Doba posečkání se u jednotlivých cel liší, stejně tak i data úhrad. Úrok z posečkání je vždy požadován od 20. 8. 2011 do dne úhrady. Dne 30. 1. 2012 podal žalobce u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutím Celního ředitelství Brno, kterými bylo zamítnuto odvolání, a byly potvrzeny dodatečné platební výměry. Dne 22. 3. 2013 podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o kterém soud rozhodl dne 15. 4. 2013 a odkladný účinek žalobě přiznal. O podané žalobě ve věci sp. zn. 31Af 17/2012 rozhodl rozsudkem ze dne 29. 1. 2014, který nabyl právní moci dne 2. 3. 2014.

37. Jelikož se doba posečkání jednotlivých cel liší, je zdejší soud přesvědčen, že nelze paušálně vypočítávat jedinou délku doby posečkání a ve vztahu k ní započítat celkovou délku přiznaného odkladného účinku. Namísto toho je třeba posoudit důsledky přiznání odkladného účinku ve smyslu kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu ve vztahu ke konkrétním rozhodnutím. Soud proto posoudil dopad doby odkladného účinku ve věci sp. zn. 31Af 17/2012 ve vztahu ke konkrétně žalobcem specifikovaným rozhodnutím, které porovnal s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí. Pro přehlednost soud zpracoval klíčové informace do níže uvedených tabulek, ve kterých vycházel z dat, která uváděl žalovaný ve svém rozhodnutí.

Výpočet doby úhrady dle napadeného rozhodnutí a prvního rozsudku krajského soudu
--

č.j.	lhůta k úhradě	počet dni	odkladný účinek 15.4.2013-2.3.2014	polovina lhůty
13 6	30.06.2013	680	X	320
13 7	30.06.2013	680	X	320
13 8	30.06.2013	680	X	320
13 9	30.06.2013	680	X	320
14 0	30.06.2013	680	X	320
14 1	30.06.2013	680	X	320
14 2	30.06.2013	680	X	320
14 3	30.06.2013	680	X	320
14 4	30.09.2013	772	X	386
14 5	30.09.2013	772	X	386
14 7	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
14 8	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
14 9	31.12.2013	864	X	432
15 2	31.12.2013	864	X	432
15 3	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
17 5	30.06.2015	1410	-321	545
17 6	30.06.2015	1410	-321	545
17 7	30.06.2015	1410	-321	545
18 0	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
18 1	30.09.2015	1502	-321	591
18 2	30.09.2015	1502	-321	591
18 3	31.12.2015	1594	-321	637

18 4	31.12.2015	1594	-321	637
18 5	31.03.2016	1685	-321	682
18 6	31.03.2016	1685	-321	682
18 7	31.03.2016	1685	-321	682
18 8	31.03.2016	1685	-321	682
18 9	31.03.2016	1685	-321	682
19 0	31.03.2016	1685	-321	682
19 1	30.06.2016	1776	-321	728
19 2	30.06.2016	1776	-321	728
19 3	30.06.2016	1776	-321	728
19 4	30.06.2016	1776	-321	728
19 5	30.06.2016	1776	-321	728
19 6	30.06.2016	1776	-321	728
19 7	30.06.2016	1776	-321	728
19 8	30.06.2016	1776	-321	728
	zaplaceneno	dni do zaplacení	odkladný účinek 15.4.2013-2.3.2014	zaplaceneno do dne
13 6	14.04.2013	603	X	603
13 7	14.04.2013	603	X	603
13 8	14.04.2013	603	X	603
13 9	14.04.2013	603	X	603
14 0	14.04.2013	603	X	603
14 1	14.04.2013	603	X	603
14	14.04.2013	603	X	603

2				
14				
3	14.04.2013	603	X	603
14				
4	14.04.2013	603	X	603
14				
5	14.04.2013	603	X	603
14	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
7	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
14				
8				
14				
9	14.04.2013	603	X	603
15				
2	14.04.2013	603	X	603
15	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
3	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
17				
5	18.08.2017	1094	-321	773
17				
6	18.08.2017	1094	-321	773
17				
7	18.08.2017	1094	-321	773
18	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
0	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
18				
1	18.08.2017	1094	-321	773
18				
2	18.08.2017	1094	-321	773
18				
3	18.08.2014	1094	-321	773
18				
4	18.08.2014	1094	-321	773
18				
5	18.08.2014	1094	-321	773
18				
6	18.08.2014	1094	-321	773
18				
7	18.08.2014	1094	-321	773
18				
8	18.08.2014	1094	-321	773
18				
9	18.08.2014	1094	-321	773
19				
0	18.08.2014	1094	-321	773
19	18.08.2014	1094	-321	773

1				
19				
2	18.08.2014	1094	-321	773
19				
3	18.08.2014	1094	-321	773
19				
4	18.08.2014	1094	-321	773
19				
5	18.08.2014	1094	-321	773
19				
6	18.08.2014	1094	-321	773
19				
7	18.08.2014	1094	-321	773
19				
8	18.08.2014	1094	-321	773

Výpočet doby úhrady dle rozsudku Nejvyššího správní soudu				
č.j.	lhůta k úhradě	počet dní	odkladný účinek 13.12.2011-2.3.2014	polovina lhůty
13 6	30.06.2013	680	-809	0
13 7	30.06.2013	680	-809	0
13 8	30.06.2013	680	-809	0
13 9	30.06.2013	680	-809	0
14 0	30.06.2013	680	-809	0
14 1	30.06.2013	680	-809	0
14 2	30.06.2013	680	-809	0
14 3	30.06.2013	680	-809	0
14 4	30.09.2013	772	-809	0
14 5	30.09.2013	772	-809	0
14 7	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
14 8	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			

14 9	31.12.2013	864	-809	28
č.j.	lhůta k úhradě	počet dni	odkladný účinek 15.12.2011-2.3.2014	polovina lhůty
15 2	31.12.2013	864	-807	29
15 3	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
č.j.	lhůta k úhradě	počet dni	odkladný účinek 22.12.2011-2.3.2014	polovina lhůty
17 5	30.06.2015	1410	-800	305
17 6	30.06.2015	1410	-800	305
17 7	30.06.2015	1410	-800	305
18 0	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
18 1	30.09.2015	1502	-800	351
18 2	30.09.2015	1502	-800	351
18 3	31.12.2015	1594	-800	351
18 4	31.12.2015	1594	-800	351
18 5	31.03.2016	1685	-800	443
18 6	31.03.2016	1685	-800	443
18 7	31.03.2016	1685	-800	443
18 8	31.03.2016	1685	-800	443
18 9	31.03.2016	1685	-800	443
19 0	31.03.2016	1685	-800	443
19 1	30.06.2016	1776	-800	488
19 2	30.06.2016	1776	-800	488
19 3	30.06.2016	1776	-800	488
19 4	30.06.2016	1776	-800	488

19 5	30.06.2016	1776	-800	488
19 6	30.06.2016	1776	-800	488
19 7	30.06.2016	1776	-800	488
19 8	30.06.2016	1776	-800	488
	zaplacenno dle napadeného rozhodnutí	dní do zaplacení	odkladný účinek 13.12.2011-2.3.2014	zaplacenno do dne
13 6	14.04.2013	603	-809	0
13 7	14.04.2013	603	-809	0
13 8	14.04.2013	603	-809	0
13 9	14.04.2013	603	-809	0
14 0	14.04.2013	603	-809	0
14 1	14.04.2013	603	-809	0
14 2	14.04.2013	603	-809	0
14 3	14.04.2013	603	-809	0
14 4	14.04.2013	603	-809	0
14 5	14.04.2013	603	-809	0
14 7	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
14 8	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
14 9	14.04.2013	603	-809	0
	zaplacenno dle napadeného rozhodnutí	dní do zaplacení	odkladný účinek 15.12.2011-2.3.2014	zaplacenno do dne
15 2	14.04.2013	603	-807	0
15 3	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
	zaplacenno dle	dní do	odkladný účinek	zaplacenno do

	napadeného rozhodnutí	zaplacení	22.12.2011-2.3.2014	dne
17 5	18.08.2014	1094	-800	294
17 6	18.08.2014	1094	-800	294
17 7	18.08.2014	1094	-800	294
18 0	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno			
18 1	18.08.2017	1094	-800	294
18 2	18.08.2017	1094	-800	294
18 3	18.08.2014	1094	-800	294
18 4	18.08.2014	1094	-800	294
18 5	18.08.2014	1094	-800	294
18 6	18.08.2014	1094	-800	294
18 7	18.08.2014	1094	-800	294
18 8	18.08.2014	1094	-800	294
18 9	18.08.2014	1094	-800	294
19 0	18.08.2014	1094	-800	294
19 1	18.08.2014	1094	-800	294
19 2	18.08.2014	1094	-800	294
19 3	18.08.2014	1094	-800	294
19 4	18.08.2014	1094	-800	294
19 5	18.08.2014	1094	-800	294
19 6	18.08.2014	1094	-800	294
19 7	18.08.2014	1094	-800	294
19 8	18.08.2014	1094	-800	294

38. Z uvedených tabulek je zcela jasně zřejmé, že žalobce, při zohlednění důsledků odkladného účinku žalobě ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31Af 17/2012, uhradil jemu doměřené clo do poloviny doby posečkání, tj. uhradil clo předčasně. Závěry žalovaného jsou proto (s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu, které byly uvedeny v kasačním rozsudku) nesprávné a napadené rozhodnutí tak jako celek nemůže obstát.

39. V závěrečném bodu kasačního rozsudku vytknul Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu to, že jeho závěr ohledně nesrovnalostí dat úhrad jednotlivých cel je příliš obecný a nelze z něj seznat, která data úhrad vykazují nesrovnalosti s tím, že k otázce možné předčasné úhrady cla bylo nutné vyjasnit i to, kdy bylo skutečně clo uhrazeno.

40. Pro přehlednost, stejně jako v předcházejícím případě, soud vložil konkrétní rozpory do níže uvedené tabulky.

	zaplacen dle napadeného rozhodnutí	zaplacen dle žaloby
136	14.04.2013	07.02.2014
137	14.04.2013	07.02.2014
138	14.04.2013	07.02.2014
139	14.04.2013	07.02.2014
140	14.04.2013	07.02.2014
141	14.04.2013	07.02.2014
142	14.04.2013	07.02.2014
143	14.04.2013	07.02.2014
144	14.04.2013	11.02.2014
145	14.04.2013	11.02.2014
147	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno	11.02.2014
148	v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno	11.02.2014
149	14.04.2013	13.02.2014
152	14.04.2013	13.02.2014

41. Soud se neztotožňuje s argumentací žalovaného, která byla obsahem kasační stížnosti, že bylo úkolem zdejšího soudu ať již vyzývat žalobkyni k opravě a upřesnění žaloby, nebo snad žalovaného k doplnění předloženého správního spisu, příp. naříditi jednání, a neshledal ani důvody k tomu, aby tak učinil při opětovném projednání žaloby.

42. Soud již v předcházejícím rozsudku jasně uvedl, že správní spis – předložený v listinné podobě, neobsahuje žádné doklady, které by prokazovaly skutečné datum, kdy žalobce své povinnosti uhradil. Na tom nemůže nic změnit ani kasační stížnost žalovaného, ani rozsudek Nejvyššího správního soudu. Tento důvod, uvedený v předcházejícím rozhodnutí zdejšího soudu, byl uveden toliko podpůrně, a to s ohledem na otázku počítání doby důsledků odkladného účinku žalobě ve věci sp. zn. 31Af 17/2012. Při zohlednění závěrů Nejvyššího správního soudu je v případě dne úhrad 18. 8. 2014,

kteře nejsou mezi stranami sporné, zřejmé, že žalobce uhradil své povinnosti předčasně, tj. do poloviny doby posečkání. V důsledku toho rozhodnutí jako celek nemůže obstát a bude na žalovaném, aby se v dalším řízení opětovně zabýval úhradami u každého jednotlivého posečkání samostatně. Soud proto nevidí žádný důvod, aby odstraňoval rozpory, které ohledně dat úhrad vyplynuly nejen ze žaloby, ale i z odvolání žalobce, ve kterém tento již tvrdil, že své povinnosti hradil v termínech uvedených následně v žalobě. Byl to právě žalovaný, kdo pak v napadeném rozhodnutí uváděl zcela jiná data úhrady povinností žalobce (byť v jeho prospěch, tj. data dřívější). Za této procesní situace je pouze na žalovaném, aby tyto skutečnosti objasnil, neboť mezi žalobou a odvoláním žalobce není věcný rozdíl.

43. V případě prvostupňových rozhodnutí Celního úřadu v Hodoníně ze dne 24. 8. 2011 o povolení posečkání s úhradou cla, která nejsou uvedena v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 20 až 22 a která byla zpochybňována v odvolání (tj. 8257-147,148, 153 a 180/2011/026100-021) tak ani při opětovném projednání žaloby soud nespátřuje žádný důvod, aby vyzýval žalovaného k jakémukoliv doplnění správního spisu. Rozhodnutí o žádosti o upuštění od předepsání úroků z posečkání Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 24. 6. 2015, č. j. 81748/2015-530000-11, citovaná rozhodnutí výslovně zmiňuje ve výroku rozhodnutí jako tak, kterých se žádost žalobce týkala. Žalobce uvedená rozhodnutí a jejich úhradu výslovně zmiňuje v odvolání na str. 10. Pouze žalovaný se jim v napadeném rozhodnutí nevěnuje.

44. Závěrem soud pouze opakuje k posledním závěrečným žalobním námitkám to, co již uvedl v předcházejícím rozhodnutí. K tvrzení žalobce (totožně jako v odvolání), že jeho chování v rámci kontroly po propuštění zboží bylo standardní, součinnost žalovanému poskytoval

a omluvy své případné nepřítomnosti vždy řádně odůvodnil, se jako k odvolací námitce žalovaný podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí s tím, že své závěry řádně odůvodnil. Žalobce netvrdí nic nového, ani jeho závěry více nerozporuje. Jak plyne i z § 157 odst. 7 daňového řádu, správce daně *může* upustit od předepsání úroku z posečkání. Žalobce v rámci své diskreční pravomoci přezkoumal chování žalobce při plnění jeho nepeněžitých povinností a podrobným a přezkoumatelným způsobem své závěry o tom, že se ze strany žalobce nejednalo o bezvadnou součinnost, odůvodnil. Soud je povinen se v rámci přezkumu této otázky omezit na to, zda žalovaný při užití správního uvážení nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda vstupní předpoklady takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Soud dospěl k závěru, že žalovaný ve svém rozhodnutí poměrně podrobně uvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení žalobcova jednání. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný posuzoval chování žalobce jako celek za delší časové období a v souvislostech celého řízení. Žalovaný tak dle soudu nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení a soud v tomto jeho postupu nespátřuje žádné pochybení.

45. Poslední námitka se týká zrušení antidumpingového cla. Je pravdou, že dne 26. února 2016 vydala Evropská komise prováděcí nařízení č. 2016/278 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa a oceli pocházejícího z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie. Zrušení antidumpingového nařízení, na jehož základě bylo

posečkané clo doměřeno, považuje žalobce za obecný důvod dle ust. § 157 odst. 7 daňového řádu, který zakládá nepřiměřenou tvrdost pro žalobce. Ve čl. 14 předmětného nařízení je uvedeno, že zrušení sporných opatření by mělo nabýt účinku dnem vstupu nařízení v platnost, a proto není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem. Z toho vyplývá, že zrušení konečného antidumpingového cla nemá žádný vliv na předchozí řízení, v rámci kterých již byla cla vybrána. Samotné zrušení sporných opatření nemůže bez dalšího způsobit tvrdost uplatněného úroku, neboť se na řízení v předmětné věci nevztahuje. K tomuto se vyjádřil ve svém kasačním rozhodnutí i Nejvyšší správní soud, který uvedl: „K vyjádření žalobkyně a odkazu na rozsudek SDEU ze dne 3. 7. 2019 NSS uvádí, že předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je žádost o upuštění od předsání úroků z prodlení. Nepřísluší mu tedy posuzovat oprávněnost doměření cla a předsání úroku z prodlení. To by bylo předmětem jiného řízení.“

V. Shrnutí a náklady řízení

46. S ohledem k výše uvedenému nezbylo zdejšímu soudu než napadené rozhodnutí zrušit jako nezákonné i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a absenci opory ve správním spise (§ 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

47. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za pět úkonů právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání vyjádření v řízení pře krajským soudem, podání vyjádření ke kasační stížnosti a podání vyjádření v řízení před krajským soudem po zrušení jeho předchozího rozhodnutí) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb., dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž úkony právní služby a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 23.570 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 30. listopadu 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

předsedkyně senátu